

Julia Burgers-Drost

*Glimlach
uit het
verleden*

GLIMLACH UIT HET VERLEDEN

Julia Burgers-Drost

Glimlach uit het verleden

Spiegelserie

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 337 0

NUR 344

www.spiegelserie.nl

Omslagontwerp: Bas Mazur

©2009 Zomer & Keuning familieromans, Kampen

Alle rechten voorbehouden

‘TOT ZIENS... WE HOUDEN CONTACT!’

Manou geeft vlot antwoord. Ja, dat moeten ze doen. Contact houden! Maar zodra ze in haar auto zit, schudt ze haar hoofd. Ze heeft geen behoefte aan contact met oud-klasgenoten. Ze was dan ook eigenlijk niet van plan de reünie te bezoeken. Alleen omdat haar moeder zo aandrong, is ze gegaan. Zo leuk om die en die weer te zien, herinneringen ophalen aan een onbezorgde tijd!

Manou griezelt. Zo onbezorgd was de schooltijd niet. Ze kon goed meekomen, maar daar was ook alles mee gezegd. Haar vriendschappen waren niet hecht, niet blijvend.

Ze start de motor en ziet nog net dat een paar oud-klasgenoten naar de vrij nieuwe Saab waarin ze rijdt, wijzen. Automatisch steekt ze een hand op en rijdt de straat uit die in haar herinnering zo breed was als een boulevard.

De wagen van haar onlangs overleden vader. Nou ja, heeft ze toch iets om mee te pronken. Ze heeft niet, zoals de meeste anderen, een man en kinderen. Of een baan om u tegen te zeggen. Niets van dat alles. Zoals de ex-vriendinnen kwebbelden over hun spruiten! Manou voelde zich, net zoals dat vroeger vaak het geval was, een buitenstaander. Ze is nu eenmaal niet vlot van de tongriem gesneden. En de juiste antwoorden en reacties schieten haar vaak uren later pas te binnen. Dít had ze moeten zeggen, of dát!

Enfin, nu is ze op de terugweg naar huis dat niet langer echt thuis is, nu haar altijd bezige vader er niet meer is. Hij niet, zijn bedrijf niet. Een bedrijf dat haar hele leven heeft bepaald, want al jong moest ze meewerken in het verhuisbedrijf. Nee, er werd niet van haar verwacht dat ze zware meubelstukken hielp in- en uitladen. Haar taak bestond voornamelijk uit het helpen met de boekhouding én bepaalde verhuizingen waarbij de cliënt zelf niets behoefde te doen. Het bedrijf verzorgde alles tot in de puntjes. Inpakken van servies-

goed, boeken, snuisterijen, dat was de taak van Manou. Gordijnen van de ramen halen, ze keurig opvouwen en in dozen stoppen. Vader had haar ingeprent dat ze vreselijk voorzichtig moest zijn met de spullen van anderen. Iets breken betekende onnodige kosten. Naarmate de jaren vorderden, steunde Ruud Altena steeds meer op zijn dochter.

Manou hield de administratie bij, bewaakte de telefoon en plande afspraken. Nooit hebben haar ouders gevraagd of ze wel in de zaak wilde werken, of dat ze liever een studie zou willen volgen. Het sprak allemaal vanzelf. Waarom buiten de deur werken als je dat thuis kon doen?

Manou kan niet zeggen dat ze veel vrienden en vriendinnen heeft, zoals haar moeder. Ze lijkt meer op haar vader, die een stugge en gesloten man leek, maar wel één met een hart van goud.

Manou knippert met haar ogen om de tranen terug te dringen. Wonderlijk, zo goed haar moeder met het verlies omgaat. Dankzij mams inspanningen is het bedrijf snel na het overlijden van haar man Ruud verkocht. En nog wel aan de concurrent. Manou denkt vaak: dat had pa eens moeten weten!

Haar moeder noemt het anders. Namelijk: het ijzer smeden als het heet is. Een goed bod krijg je vaak geen tweede keer.

Nu is het wonen op het bedrijfsterrein niet meer wat het altijd is geweest. In stilte heeft Manou het besluit genomen binnen niet al te lange tijd op zichzelf te gaan wonen. Dankzij haar vaders investeringen heeft ze een aardig kapitaaltje op de bank en zou ze zelfs een klein huisje kunnen kopen. Maar voorlopig is daar geen sprake van. Ze wil het haar moeder niet aandoen. Misschien over een halfjaar!

Langs de stad, dwars door de polder richting industrieterrein. Langs de opslagplaatsen, de filialen van grote winkelketens, een bouwmarkt, de tegeltoko, een hoveniersbedrijf. En daar, tussen een houthandel en een nieuwbouwproject, is het verhuisbedrijf 'voorheen Altena', gevestigd. Nog even, dan is ook dat bord vervangen. Ze zet de Saab op de vaste plaats naast het aardige woonhuis.

De klok is net verzet, maar daar is op een sombere dag als vandaag niets van te merken. Manou sluit de wagen af en loopt met gebogen schouders naar binnen. De sleutels legt ze op het haltafeltje, waar ze horen.

Ze hoort dat haar moeder de tv aan heeft staan. Zoals gewoonlijk te hard. Ze hebben immers geen burens die over geluidshinder kunnen klagen?

Ze hangt haar jas zorgvuldig weg in de kast. Een blik in de spiegel boven de haltafel laat een trieste jonge vrouw zien. Manou plakt een glimlach om haar mond. Dat lijkt al iets beter. Nu de ogen nog, maar die doen niet mee. Lichtbruine ogen, sluike – ook al bruine – haar.

‘Ben je daar?’ roept Riekje Altena vanuit de kamer. ‘Er is nog koffie!’ ‘Er is nog koffie, dag mama,’ zucht Manou.

Ze schenkt zich een mok koffie in, ziet een brok dik speculaas op een bordje liggen en eigent zich dat toe. ‘Hoe was het? Leuk?’ roept Riekje.

Manou loopt naar de huiskamer en stoot met een elleboog de deur open.

‘Dag mam. Lekker koek, zeg! Mag de tv wat zachter?’

Riekje klaagt dat ze doof wordt, waar haar dochter nooit wat van merkt. ‘Het zal van de spanning komen. Vertel, heb je het leuk gehad? Ik heb de hele middag aan je zitten denken en reken maar dat ik je benijdde! Er is toch niets leukers dan herinneringen ophalen!’

Manous mondhoeken zakken alweer omlaag.

‘Er was letterlijk niets aan. Iedereen was veranderd. De jongens waren heren geworden, sommige in driedelig pak. En de meisjes... ze zijn bijna allemaal getrouwd en hebben ook al kinderen! Ik voelde me net een achtergebleven gebied.’

Riekje zet de tv op fluistersterkte. Ze kijkt geschokt haar dochter recht in het gezicht. ‘Dat meen je niet. Schaam je! Als je vader dat hoorde... Denk nu maar niet dat het ’t toppunt van geluk is als je achter een kinderwagen loopt. Ik kan het weten! Jij was een huilbaby!’

Manou zegt met volle mond: ‘Moet ik me daarvoor verontschuldigen, mam?’

Riekje hoort haar niet eens. ‘En menigeeen die te jong trouwt, krijgt spijt als haren op zijn hoofd. Vrijheid, blijheid, meid!’

Manou vraagt zich in stilte af of mama het weduwe-zijn ook zo opvat. Ze schudt haar hoofd. Dat is lelijk gedacht. Zeker weten dat haar ouders van elkaar hielden en het goed hadden samen.

Riekje gaat zo zitten dat ze elkaar goed kunnen aankijken. ‘Ik heb vanmiddag zitten bedenken dat ik weleens een kijkje in de levens van mijn jeugdvrienden en -vriendinnen zou willen nemen. Herinneringen ophalen, horen hoe hun levens zijn verlopen. Ja, dat heeft me nu al uren beziggehouden!’

Manou zet haar mok op tafel en veegt de kruimels van haar mond. Ze is een en al verbazing.

‘Kom nou, mam! Ik heb je altijd horen roepen dat je nooit ofte nimmer terug wilde naar je geboortedorp. Dat je geen belangstelling had voor je ex-buren en je schoolvriendinnen. Wat heeft die verandering bewerkstelligd?’

Riekje hoort niet wat Manou te berde brengt en zaagt door over de heerlijke jeugd die ze in het dorp heeft gehad. Iedereen kende elkaar. Er was werk in overvloed, vanwege de industrie. Er was een grote wasserij en niet ver daarvandaan een kartonnagefabriek. Bedrijven die vanwege het toevoerwater uit de sprengen goed konden functioneren. En dan was er nog de groeiende toeristenindustrie van kampeercentra, waar ook heel wat dorpelingen hun brood konden verdienen.

Riekje vertelt, de ogen halfgesloten. En vertellen kán ze. Manou ziet de rustige straat die het dorp in tweeën sneed. De gezellige winkels, waar vaak meer gebabbeld dan gekocht werd. De intieme scholen. ‘Er waren er twee. Een openbare en een school met de Bijbel. In die tijd liepen er zelfs nog enkele kinderen op klompjes, herinner ik me. En er waren standsverschillen. Bovenaan stonden de directies van de bedrijven met hun gezinnen. Dat was een gesloten circuit. Dan de

mensen met witte boorden. Die voelden zich boven de arbeiders staan, dat was toen echt zo. Maar buiten het dorp waren ook de nodige boerderijen. Weer een andere groep. Soort hoorde bij soort, je trouwde zelden met iemand uit een andere klasse!

Riekje is zo vol van de herinneringen dat ze vergeet te informeren naar de belevenissen van haar dochter.

‘Weet je wat ik nu zou willen?’

Manou schrikt op uit haar eigen gepeins. ‘Laat me raden, mam. Een dagje naar de Veluwe!’

Riekje knikt. ‘Bijna goed. Je zit in de richting. Nee, ik wil er een huis huren voor de komende winter. De muren komen op me af en die nieuwbouw hiernaast maakt me dol vanwege al het lawaai. En uiteindelijk zoek ik daar een makelaar en wie weet heeft hij een leuk huis voor ons!’

Nu is Manou helemaal bij het gesprek. Ze kan haar oren niet geloven. Mam die terug wil naar de Veluwe, terwijl ze zolang ze zich herinneren kan, beweerde dat ze blij was daar weg te zijn, weg van de heidekneuters.

Als Manou haar verbazing uit, knikt haar moeder begrijpend. ‘Ja, dat was ook zo. Maar na de dood van pa ben ik anders gaan denken. Ik heb soms zelfs een gevoel van heimwee! Ik ben nog niet echt oud, bijna vijftig is tegenwoordig nog jong. Als pa was blijven leven zou ik er misschien nooit over gedacht hebben.’

Manou somt allerlei bezwaren op, maar Riekje wuift ze allemaal weg.

‘Ik heb op internet gezocht. En wat blijkt, er zijn in de plaats zelf huizen te huur. Tijdelijk. Precies wat we zoeken!’

Manou denkt: we?

‘We kunnen natuurlijk niet zonder meer in het verhuurcircuit terecht, we zullen het van privéadressen moeten hebben. Desnoods zetten we zelf een advertentie. Vandaar kunnen we in alle rust een fijne woning gaan zoeken. En vinden! Ik ben zo benieuwd hoe ik alles daarginds aantref!’

Wat Manou de melodie van 'Het dorp' van Wim Sonneveld doet neuriën.

'Alles is daar veranderd, mam. Kijk hier in de stad, wat is daar binnen tien jaar niet veranderd? Winkels zijn van de een op de ander overgegaan. Straten werden verlegd, kijk bijvoorbeeld hier naar het industrieterrein. Toen wij hier kwamen wonen waren we bijna de eersten. En moet je nu zien... zo zal het in jouw dorp ook wel zijn gegaan.'

Riekje schudt haar hoofd. 'Sommige dingen, lieverd, blijven zoals ze waren. Laat mij mijn gang maar gaan. Ik heb al iemand gevonden die hier graag – tijdelijk – wil wonen. Een van de werknemers van de man die ons bedrijf heeft overgenomen. Kon niet beter, want een leegstaand huis is een prooi voor krakers en weet ik wie nog meer.' Manou begrijpt dat haar moeder al langer dan vandaag met toekomstplannen bezig is geweest.

De volgende dag vindt Manou haar moeder in vaders kantoor, zittend achter de computer. 'Ik heb wat gevonden, Manou. Mensen die hun huis voor een halfjaar verhuren, omdat ze uitproberen of overwinteren in Spanje iets voor hen is. Ik heb al een mailtje gestuurd. Afwachten! En ik denk te weten waar hun huis staat. Een beetje gelijk krijg je wel van me, wat betreft veranderingen. Ik heb een plattegrond uitgedraaid van Hoogwouden. Er is veel bijgebouwd in de vijfentwintig jaar dat ik er weg ben. Maar goed, ik denk dat toch veel nog herkenbaar is. Ik zal je wijzen waar ik met mijn ouders heb gewoond... Dat straatje, tussen de velden met uitzicht op bossen. Die velden zijn volgebouwd. En het huis dat te huur wordt aangeboden, staat dáár!'

Manou buigt zich over haar moeders schouder. 'Dat groen is bebosning. Het huis staat waarschijnlijk behoorlijk vrij, ik bedoel te zeggen dat het niet een uit een rij is. Maar mam, we zullen toch echt eerst moeten gaan kijken, vind je niet? Welke datum heb je aan de nieuwe chef doorgegeven?'

Riekje legt haar handen naast het toetsenbord. 'Over twee weken. Eigenlijk binnen twee weken!'

Manou is verontwaardigd. 'Mam dan toch! Waarom heb je dat niet even met mij overlegd? Besef je wel wat er nog allemaal gebeuren moet voor we hier weg kunnen?'

Jawel, daar heeft Riekje goed over nagedacht. 'Dingen waar de nieuwe bewoners van af moeten blijven, slaan we op. We hebben – hádden – niet voor niets een verhuisbedrijf! Vloerbedekking en gordijnen halen we niet weg. Ik moet nog overleggen met de nieuwe baas wat de huurders nodig hebben. Misschien willen ze wel dat we ook wat meubilair laten staan.'

Ontstemd gaat Manou aan het werk. Stoffen, planten water geven en de koelkastvoorraad nazien. Sinds de dood van pa laat haar moeder veel aan haar over. Manou haalt uit een la pen en papier om een boodschappenlijstje te maken. Melk, boter, groenten en fruit. Als het aan haar moeder ligt, eten ze elke dag een diepvriesmaaltijd.

Opeens verlangt ze terug naar de tijd die voorbij is. En nooit terugkomt. Ze was, net als pa, één met het bedrijf. Ze mist de drukte, de spanning of het schema klopte en precies werd uitgevoerd.

Het kost moeder en dochter de nodige moeite om na het onverwachte overlijden van Ruud, man en vader, het dagelijks ritme weer op te pakken. Vooral de ochtenden zijn moeilijk. Bovendien mist Manou haar werkzaamheden. Abrupt is alles na de dood van haar vader afgebroken. Het bedrijf dat hun firma wilde overnemen stond de week na de begrafenis al op de stoep om te onderhandelen. Vreemd genoeg, vond Manou, leek haar moeder opgelucht dat ze de verantwoording voor de zaak die ze samen met haar man had opgebouwd, zo gemakkelijk kon loslaten. En nu wil ze zelfs op korte termijn verhuizen! Met dat idee is Manou niet echt gelukkig. Maar, zo heeft ze besloten, ze zal voorlopig haar moeder niet in de steek laten. Ze hoort het haar vader zeggen: 'Let een beetje op je moeder, lieverd.'

Heel voorzichtig begint ze te dromen van een zogeheten eigen leven. Een bestaan waarin ze zelf kan beslissen waar ze woont en hoe ze haar toekomst invult. Als haar vader was blijven leven, zou ze misschien uiteindelijk het bedrijf hebben overgenomen.

Riekje Altena is haar hele huwelijk lang een soort schaduwfiguur geweest. Ze stond letterlijk en figuurlijk achter haar man, en hun dochter Manou zag zij als Ruuds verlengstuk.

Manou denkt soms dat haar moeder opgelucht is bevrijd te zijn van het bedrijf. Maar... soms lijkt het of ze ook dankbaar is verlost te zijn van de huwelijksband. En dat doet Manou pijn. Ze mist haar vader dagelijks en bij elke beslissing denkt ze: hoe zou pa daarover geoordeeld hebben?

Hoe zou hij het gevonden hebben dat zijn vrouw meerdere keren per dag mailt met de mensen van wie ze het huis voor minstens een halfjaar wil huren?

Veel tijd om te tobben heeft Manou niet. Terwijl haar moeder bezig is per computer hun vertrek te regelen, is het Manou die zorgdraagt voor de verhuizing. De mannen van het bedrijf zijn behulpzaam genoeg, ze betreuren de dood van de chef net zo goed als de familie. Maar dankbaar zijn ze ook. Het bedrijf is immers vlot overgenomen, niemand hoefde voor zijn baan te vrezem!

Manou is ervaren wat sorteren en inpakken betreft. Doos na doos verdwijnt naar de opslag. Zodra de mannen vrij zijn, komen ze om de meubelstukken die gemist kunnen worden op te halen. Zo wordt het huis leger en leger.

Op een dag komen de nieuwe huurders. Een boekhouder die met de nieuwe chef meeverhuisd is. Ze zijn tevreden over de woning en willen graag sommige dingen lenen of huren. De keukeninrichting, bijvoorbeeld. Manou is al blij dat ze de laden niet hoeft te legen. Ook krijgen ze het verzoek of een paar meubels mogen blijven staan tot er nieuwe gekocht kunnen worden.

Het is Manou die de onderhandelingen voert. Riekje heeft andere

dingen te doen. Ze leeft momenteel in de toekomst, ontdekt Manou. ‘Luister, lieverd. We zullen zo langzamerhand onze spullen moeten pakken...’ Waarop Manou uitvalt: ‘Waar zit je met je gedachten, mam? Kijk eens om je heen! Ik ben al dagen en dagen aan het inpakken!’

Met een smak komt Riekje terug in het hier en nu. Ze probeert zichzelf goed te praten. ‘Ik bedoel natuurlijk onze kleding en de persoonlijke dingen. En wat mij betreft, ik zal blij zijn als we hier weg zijn!’

Daar schrikt Manou van.

‘Was je hier dan ongelukkig, mam? Of komt het doordat alles je aan pa herinnert?’

Riekje biecht op dat vanaf haar trouwen de omgeving haar tegenstond. ‘Kaal, vlak... te ver van de bewoonde wereld. Nooit even een boodschapje kunnen doen, altijd moest je de auto gebruiken. Ik miste meteen de omgang met burens en mensen uit de straat. Ik was het zo gezellig gewend, weet je.’

Manou schudt niet-begrijpend haar hoofd. Zelf vond ze het hier heerlijk. De vrijheid, de rust. Het industrieterrein is na sluiting van de grote winkelketens nog net niet uitgestorven.

‘Als je vader was blijven leven en uiteindelijk gepensioneerd zou zijn, dan waren we waarschijnlijk ergens aan de kust gaan wonen. Dat was je vaders wens.’

De kust en niet de Veluwe, zoals nu het geval is.

Het inpakken van kleding en spullen die moeder en dochter niet willen missen, is snel gebeurd. De Saab wordt volgestouwd. ‘Moeten we een aanhanger gebruiken?’ denkt Manou hardop. Riekje vindt dat onzin. ‘Laat de dozen met zomerkleding maar in de opslag zetten. Het duurt minstens een halfjaar voor het lente wordt!’

Manou sjouwt en sjouwt.

Samen met Riekje struint ze op de laatste dag van hun verblijf door de woning, op zoek naar vergeten dingen.

‘Het is of we op een lange vakantie gaan!’ glundert Riekie.

‘De huurders mogen dankbaar zijn: de bedden blijven staan, de huiskamermeubels... de keukenspullen ook. Ze kunnen er zo in!’

De laatste nacht slaapt Manou bijna niet. Ze herleeft haar leven, haar kindertijd, de middelbareschoolperiode. Plannen genoeg voor de toekomst, maar pa had haar nodig.

En het is geweldig om nodig te zijn. Hij heeft goed voor haar gezorgd, zeker op financieel gebied. Een salaris om respect voor te hebben en nu, na zijn dood, ontvangt ze een grote som geld. Ze zou zonder meer een eigen huisje kunnen kopen, wat stilletjes toch een goed gevoel is.

De volgende morgen staat Manon vroeg op, doucht zich en trekt de gemakkelijke kleding aan die ze heeft klaargelegd. Haar kamer is voor haar gevoel ontzield. Met rukkerige bewegingen haalt ze haar bed af. De dekbedden kunnen blijven, maar de hoes en sloop en onderlegger gaan de wasmachine in.

Straks, als ook haar moeder wakker is, draait ze voor het laatst – voorlopig in dit huis – een was.

Zonder de spiegel te gebruiken bindt ze het haar in een staartje. Eerst maar naar beneden met het wasgoed. Haar koffer komt straks wel. Beneden gekomen overvalt Manou een gevoel van heimwee. Terwijl ze nog niet eens weg is!

Ze hoort op het terrein het vertrouwde geluid van startende wagens, het geroep van de mannen.

Ze stopt het wasgoed in de machine en gaat voor het raam van de bijkeuken staan om naar buiten te kijken. Ze huivert, ondanks de dikke trui die ze draagt. Buiten ziet ze tussen twee gebouwen door een stuk weiland, dat witbevoren is.

Vorst, terwijl het nog niet eens november is. De lucht is helder, wat gelukkig betekent dat het voorlopig droog blijft. Manou schrikt op als ze een snik hoort, tot ze ontdekt dat die van haarzelf komt.

Gewend als ze is om aan te pakken, schudt ze alle negatieve gedachten van zich af en gaat naar de keuken om voor het ontbijt te zorgen. Sinaasappels persen, brood roosteren, theezetten. Maar ook koffie. Ze is van plan een thermoskan te vullen voor onderweg, zodat ze geen stop hoeven te maken. Volgens haar moeder is het nog geen anderhalf uur rijden. Maar ja, dat is een berekening waar geen files of andere opstoppingen bij zijn ingecalculeerd.

Riekje komt geeuwend de keuken binnen en, vlot voor haar doen, al helemaal gekleed. 'Nu gaat het gebeuren, Manou. Ben je ook zo opgewonden? Ik heb als een blok geslapen, voor het eerst sinds pa er niet meer is.'

Ze ontbijten zwijgend, allebei vol van hun eigen gedachten.

Een klop op de achterdeur: een van de werknemers komt afscheid nemen. 'Ik was er niet bij toen jullie gistermiddag de ronde kwamen maken. En ik wil toch even zeggen dat ik bij de baas fijn gewerkt heb, vergeten doe ik hem niet.'

Manou krijgt een schouderklop, ze is altijd 'een van de mannen' geweest. Riekje biedt hem een kop thee aan. 'Ik ruik ook koffie, als je dat liever hebt.' Maar de man bedankt.

'Mijn maat staat al klaar. Zware klus vandaag, we moeten naar het noorden, maar gelukkig zit het weer mee. We zijn vroeg genoeg om de files voor te zijn.'

Moeder en dochter kijken de werknemer na en zien door het brede keukenraam hoe hij zich in de cabine van de grote verhuishwagen hijst. 'Ik heb het groot rijbewijs, mam. Ik kan ginds in mijn eentje best een verhuisbedrijfje oprichten,' denkt Manou hardop. Riekje schrikt van die woorden. 'Zeg toch niet zulke dwaasheden! Ga eindelijk het leven leiden van een jonge vrouw. Je bent geen kerel!'

Terwijl Manou de ontbijtboel wegruimt en de vaatwasser inruimt en aanzet, glimlacht ze om een herinnering. Pa, die haar aan mensen voorstelde als: 'Mijn dochter die eigenlijk een jongen had moeten zijn.' Het was als compliment bedoeld, weet ze. En nooit kwetsend, afwijzend.

De Veluwe, ze is er weleens doorgekomen. Als kind reed ze soms mee met de verhuizers. En later, op weg naar het buitenland als het vakantie was. Maar gestopt zijn ze er nooit. Het was altijd mam die zei: 'Nee Ruud, rijd alsjeblieft door. Het stoppen houdt zo onnodig op, vind je niet? En stel je voor dat ik een bekende zou zien.'

En pa, die deed wat zijn vrouw voorstelde.

Terwijl Riekje zich klaarmaakt voor de reis, zich fijntjes opmaakt, sjouwt Manou de laatste koffers en dozen naar de auto. Ze kunnen er zelf nog maar net bij! Daarna haalt ze de vaatwasser leeg. Zo, alles schoon in de kast.

Vooraf de huiskamer maakt een vreemde indruk. Er staan nog meubels. Dat is het niet. Maar de persoonlijke noot is weg. Alsof er iets dood is. Manou huivert bij die gedachte.

Ze pakt de autosleutels van het haltafeltje en loopt naar de auto. Wachten op Riekje, die voor de zekerheid nog eens door alle kamers loopt.

Manou wuift naar werknemers die passeren, op weg naar de loodsen waar de verhuiswagens staan. Het duurt nog even voor haar moeder naar buiten komt. Een slanke vrouw met blond haar waarin grijze plukjes zichtbaar zijn. Sportief gekleed, een kort zwart jekkertje boven een donkere broek.

Manou veegt langs haar ogen. Vreemd, ze merkte niet eens dat ze hilde.

Riekje schuift in de auto. 'We gaan eerst pa gedag zeggen. Start de wagen maar, Manou!'

Julia Burgers-Drost

*Glimlach
uit het
verleden*

Na het overlijden van haar vader, volgt Manou Altena haar moeder die terugkeert naar haar geboortedorp. Al snel lijkt haar moeder er zich thuis te voelen, maar voor Manou ligt dat anders. Ze maakt kennis met de familie Herwaarden, een naam die op veel bedrijven en winkels prijkt. Onverwachts duikt Fabian op en wordt in korte tijd een gewaardeerde huisgenoot. Maar het contact met Ron Herwaardens familie brengt gebeurtenissen uit het verleden van haar moeder naar boven, met alle gevolgen van dien. Want het verleden blijkt nog levende herinneringen te kennen!

De familieromans van Julia Burgers-Drost zijn uit het leven gegrepen. Vlotgeschreven verhalen, personages met prachtige karaktertrekken en hedendaagse situaties. Al vijfentwintig jaar schrijft zij met plezier over allerlei onderwerpen en wordt daardoor door velen gewaardeerd!

ISBN 978 90 5977 337 0 / NUR 344

9 789059 773370

Zomer & Keuning

www.spiegelserie.nl